

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 21 października 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Sylwester Kuchnio
Członkowie:	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	Michał Szczepan Jędrzejczyk (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Emil Kawa
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2019 r. odwołania Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt: RKO.WR.711.10.2019, którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Prezesa Zarządu (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na niedokonaniu w terminie, tj. do dnia 29 maja 2018 r., zwrotu na rachunek bankowy (...) dofinansowania w kwocie 215.379,24 zł, otrzymanego przez Beneficjenta – (...), w związku z realizacją Projektu, pn. „Opracowanie (...) tworzenia elektronicznej dokumentacji medycznej, (...)” nr (...) w ramach Osi Priorytetowej nr 1 „Przedsiębiorstwa i innowacje”, Działania nr 1.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa”, Poddziałania nr 1.2.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa-(...)”, Schemat nr 1.2 A „Wsparcie dla przedsiębiorstw (...)”, pomimo takiego obowiązku wynikającego z doręczonej w dniu 15 maja 2018 r. decyzji wydanej w dniu 11 maja 2018 r. przez Dyrektora (...), określającej kwotę środków w wysokości 215.379,24 zł, przypadających do zwrotu przez Beneficjenta, czym naruszono art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o finansach publicznych

oraz wymierzono Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3278,14 zł i obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 327,81 zł,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440), uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu (dalej „RKO”), orzeczeniem z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt. RKO.WR.711.10.2019, uznała p. (...) pełniącego funkcję Prezesa Zarządu (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 13 pkt 8 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zwanej dalej „uondfp”, polegającego na niedokonaniu w terminie, tj. do dnia 29 maja 2018 r., zwrotu na rachunek bankowy (X) (dalej jako „(X)”) dofinansowania w kwocie 215.379,24 zł, otrzymanego przez Beneficjenta – (...) w związku z realizacją Projektu pn. „Opracowanie (...) tworzenia elektronicznej dokumentacji medycznej (...)” nr (...) w ramach Osi Priorytetowej nr 1 „Przedsiębiorstwa i innowacje”, Działania nr 1.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa” Poddziałania nr 1.2.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa – (...)”, Schemat nr 1.2 A „Wsparcie dla przedsiębiorstw chcących rozpocząć lub rozwinąć działalność (...), pomimo takiego obowiązku wynikającego z doręczonej w dniu 15 maja 2018 r. decyzji wydanej w dniu 11 maja 2018 r. przez Dyrektora (X), określającej kwotę środków w wysokości 215.379,24 zł przypadających do zwrotu przez Beneficjenta, czym naruszono art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych zwanej dalej „ufp”. Za orzeczony czyn, na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 uondfp RKO wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3.278,14 zł.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO wskazała m.in. że:

W dniu 11 sierpnia 2016 r. Beneficjent – (...), zawarł z (X) umowę o dofinansowanie Projektu pn. „Opracowanie (...) tworzenia elektronicznej dokumentacji medycznej (...)” nr (...) w ramach Osi Priorytetowej nr 1 „Przedsiębiorstwa i innowacje”, Działania nr 1.2

„Innowacyjne przedsiębiorstwa” Poddziałania nr 1.2.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa – (...)”, Schemat nr 1.2 A „Wsparcie dla przedsiębiorstw chcących rozpocząć lub rozwinąć działalność (...)”. Na podstawie ww. umowy przyznane zostało Beneficjentowi dofinansowanie w wysokości 2.942.910,60 zł, stanowiące środki z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Termin zakończenia realizacji projektu ustalono na dzień 31 grudnia 2017 r.

Na podstawie wniosku o płatność nr RPDS.01.02.02-02-0002/15-002 w dniu 20 września 2016 r. została Beneficjentowi wypłacona zaliczka w kwocie 216.689,50 zł, której część w wysokości 1.310,26 zł Beneficjent zwrócił w dniu 22 grudnia 2016 r. ponieważ nie została ona wydatkowana. W toku realizacji projektu Beneficjent przedłożył trzynastcie wniosków o płatność, jednakże w piśmie z dnia 30 listopada 2017 r. Beneficjent wykazał, że projekt nie jest zakończony, a stan jego realizacji ocenił na 37,57%. Ponadto w ww. piśmie zwrócił się do (X) o wprowadzenie zmian do umowy o dofinansowanie w zakresie wydłużenia okresu realizacji projektu do 31 grudnia 2018 r. W piśmie z dnia 12 grudnia 2017 r. (X) nie wyraziła zgody na wydłużenie okresu realizacji projektu. W konsekwencji umowa o dofinansowanie została rozwiązana bez wypowiedzenia w dniu 1 lutego 2018 r. na podstawie zapisów § 20 ust. 2 pkt 1-3 umowy o dofinansowanie. W związku z niezrealizowaniem projektu w terminie, (X) działając zgodnie z art. 207 ust. 8 pkt 1 ufp, pismem z dnia 26 stycznia 2018 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu środków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, które zostało doręczone w dniu 1 lutego 2018 r., natomiast środki nie zostały zwrócone przez Beneficjenta.

W ocenie (X) w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania decyzji określającej kwotę środków przypadającą do zwrotu wskazane w art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 ufp, bowiem „środki wykorzystano niezgodnie z przeznaczeniem, gdyż projekt nie został zrealizowany, a tym samym nie został zrealizowany cel projektu oraz doszło do naruszenia procedur, o których mowa w art. 148 ufp”. W wyniku wszczętego w dniu 7 marca 2018 r. postępowania, Dyrektor (X) wydał w dniu 11 maja 2018 r. decyzję, w której określił obowiązek zwrotu przez Beneficjenta – (...) środków w kwocie 215.379,24 zł – otrzymanej w ramach (...) Działania nr 1.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa” Poddziałania nr 1.2.2 „Innowacyjne przedsiębiorstwa – (...)”, Schemat nr 1.2 A „Wsparcie dla przedsiębiorstw chcących rozpocząć lub rozwinąć działalność (...)” zaliczki w ramach wniosku o płatność nr RPDS.01.02.02-02-0002/15-002 stanowiącej środki z Europejskiego Funduszu Rozwoju

Regionalnego. Pomimo, że decyzja określająca obowiązek zwrotu dofinansowania stała się ostateczna, Beneficjent nie dokonał zwrotu dofinansowania na rachunek bankowy (X) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, tj. do dnia 29 maja 2018 r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego RKO uznała, że Obwiniony był zobowiązany do zwrotu środków dofinansowania przekazanych na realizację ww. projektu. W ocenie RKO z uwagi na fakt, że Beneficjent zaniechał zwrotu dofinansowania na rachunek bankowy (X) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji (X) nr (...) określającej kwotę środków przypadających do zwrotu z dnia 11 maja 2018 r., to dzień następujący po jego upływie, tj. 30 maja 2018 r., zgodnie z art. 21 uoondfp, uznać należy za datę naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 13 pkt 8 uoondfp RKO podkreśliła, że zgodnie z art. 4a pkt 3 uoondfp odpowiedzialność za powyższe naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi Obwiniony, który jako Prezes Zarządu Spółki miał prawo i obowiązek podjąć stosowne decyzje i działania dotyczące zwrotu środków. W ocenie RKO należyte zachowanie Obwinionego winno polegać na zwrocie środków w wysokości i terminie określonych w wydanej decyzji, jednak Obwiniony takiego działania zaniechał. Ponadto RKO zaakcentowała, że realizacja projektu współfinansowanego ze środków publicznych wymagała od Obwinionego dołożenia należytej staranności, bowiem środki te podlegają szczegółowej kontroli w zakresie prawidłowości ich wykorzystania.

Obwiniony odwołaniem z dnia 4 czerwca 2019 r., złożonym na swoją korzyść, zaskarżył w całości orzeczenie RKO i zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, a to normy art. 13 pkt 8 w zw. z art. 4a pkt 3 oraz art. 19 ust. 1 i 2 uoondfp, polegającego na przypisaniu Obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z uwagi na niedokonanie w terminie do dnia 29 maja 2018 r. zwrotu na rzecz (X) środków publicznych w kwocie 215.379,24 zł – podczas, gdy Obwiniony przestał pełnić funkcję Prezesa Zarządu Beneficjenta, tj. (...), w dniu 22 czerwca 2017 r. oraz został wykreślony z rejestru przedsiębiorców KRS w dniu 21 grudnia 2017 r., wobec czego nie pozostawał osobą zobowiązaną lub upoważnioną do działania w imieniu Beneficjenta zarówno w chwili rozwiązania, zawartej z (X), umowy o dofinansowanie, tj. 1 lutego 2018 r., jak i wezwania Beneficjenta do zwrotu tegoż dofinansowania, tj. 1 lutego 2018 r. a także wydania przez Dyrektora (X)

decyzji określającej obowiązek zwrotu kwoty 215.379,24 zł, jak również upływu terminu dokonania zwrotu ww. kwoty, tj. 29 maja 2018 r.;

- naruszenia przepisów postępowania:
 - a) art. 102 ust. 1 i 2 uondfp, polegające na wydaniu orzeczenia pomimo nedoręczenia obwinionemu przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego oraz – w konsekwencji – pozbawienia go możliwości ustanowienia w sprawie obrońcy, jak również złożenia stosownych wyjaśnień i wniosków dowodowych,
 - b) art. 113 ust. 1-4 uondfp, polegające na skierowaniu sprawy na rozprawę oraz wydaniu orzeczenia pomimo nedoręczenia Obwinionemu wniosku o ukaranie z dnia 26 lutego 2019 r. nr RDFP.WR.701.106.2018 oraz – w konsekwencji – pozbawieniu go prawa ustanowienia w sprawie obrońcy, wglądu do akt postępowania, jak również złożenia stosownych wniosków dowodowych,
 - c) art. 121 ust. 1 i 3 uondfp, polegające na przeprowadzeniu rozprawy oraz wydaniu orzeczenia pomimo nedoręczenia obwinionemu zawiadomienia o terminie i miejscu rozprawy oraz w – konsekwencji – pozbawieniu go możliwości ustanowienia w sprawie obrońcy, prawa wglądu do akt postępowania, jak również złożenia stosownych wniosków dowodowych,
 - d) art. 125 pkt 1, uondfp polegające na zaniechaniu odroczenia rozprawy w sytuacji obiektywnego braku w aktach sprawy rzetelnego dowodu doręczenia obwinionemu zawiadomienia o jej wyznaczeniu, o którym mowa w art. 121 ust. 1 uondfp.

Ostatecznie Obwiniony wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia w całości oraz rozstrzygnięcie co do istoty sprawy poprzez jego uniewinnienie – ewentualnie zaś – uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez komisję orzekającą.

Mając na uwadze powyższe Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej także GKO) zważyła, co następuje.

GKO, po dokonaniu wszechstronnej analizy zgromadzonego przez RKO materiału dowodowego, stwierdziła, że jest on kompletny i wiarygodny, tym samym przyjęła go, jako podstawę orzekania w postępowaniu odwoławczym. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 1 uondfp, jako podstawę rozpatrywania sprawy należało przyjąć stan prawny obowiązujący w dacie orzekania, albowiem stan prawny w dacie popełnienia czynów nie był względniejszy dla Obwinionego.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 uondfp, podlegają osoby wykonujące w imieniu podmiotu niezaliczanego do sektora finansów publicznych, któremu przekazano do wykorzystania lub dysponowania środki publiczne, czynności związane z wykorzystaniem tych środków lub dysponowaniem tymi środkami. Natomiast na podstawie art. 4a pkt 3 uondfp odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 uondfp, podlegają osoby zobowiązane lub upoważnione do działania w imieniu podmiotu zobowiązanego do realizacji projektu finansowanego z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, któremu przekazano środki publiczne przeznaczone na realizację tego projektu lub który wykorzystuje takie środki (np. Zarząd Spółki). Ostatecznie, jak wynika z art. 13 pkt 8 uondfp, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niedokonanie w terminie lub w należytym wysokości zwrotu kwoty środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych.

W przedmiotowej sprawie (X) decyzją z dnia 11 maja 2018 r. znak (...) określiła Beneficjentowi (...) obowiązek zwrotu środków w wysokości 215.379,24 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji. Z uwagi na niezłożenie odwołania od powyższej decyzji przez Beneficjenta, ostatecznym terminem w którym powinien nastąpić zwrot środków był 29 maja 2019 r. zaś dzień następujący po jego upływie, tj. 30 maja 2019 r. zgodnie z art. 21 uondfp uznać należało za datę naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 13 pkt 8 uondfp.

Nie ulega zatem wątpliwości, że dla przypisania Obwinionemu odpowiedzialności za powyższe naruszenie należało wykazać, że na dzień 30 maja 2018 r. był osobą zobowiązaną lub upoważnioną w rozumieniu art. 4a pkt 3 uondfp do działania w imieniu Beneficjenta (...) do zwrotu środków zgodnie z decyzją z dnia 11.05.2018 r. (X) nr (...) Jak wynika z wyjaśnień złożonych przez Obwinionego w odwołaniu od zaskarżonego orzeczenia oraz

Sygn. akt BDF1.4800.54.2019

załączonych do odwołania kopii dokumentów w tym: postanowienia Sądu Rejonowego (...) z dnia 20.09.2017 r. sygn. akt. (...) oraz protokołu zwyczajnego zgromadzenia wspólników Spółki (...) z dnia 22 czerwca 2017 r. oraz odpisem zupełnym z KRS nr: (...), z upływem 22 czerwca 2017 r. Obwiniony nie był już członkiem zarządu Beneficjenta (w związku z podjęciem uchwały zatwierdzającej sprawozdanie finansowe za ostatni pełny rok obrotowy spółki i niepodjęciem uchwały przedłużającej mu kadencje na kolejne lata - zgodnie z art. 202 § 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, Dz. U. 2019 poz. 505, dalej jako „ksh”) – a więc osobą, która zgodnie z art. 4a pkt 3 uondfp była zobowiązana lub upoważniona do działania w imieniu Beneficjenta tj. (...). Należy zwrócić uwagę, że odwołanie z funkcji zarządu spółki kapitałowej jest skuteczne w stosunkach wewnętrznych spółki na podstawie podjętej uchwały, a wpis zmian w składzie osobowym zarządu w rejestrze sądowym ma tylko charakter deklaratoryjny. Złożone przez Obwinionego wyjaśnienia i przedstawione kopie dokumentów wymagają weryfikacji.

Ponadto niezbędny jest zwrot sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na fakt, że Obwiniony z powodu nieotrzymania odpisu wniosku o ukaranie oraz zawiadomienia o rozprawie - nie mógł wykazać powyższych faktów a tym samym skorzystać z przysługującego mu prawa do Obrony. Należy bowiem zaznaczyć, że korespondencja zawierająca powyżej wskazane pisma procesowe przesyłana była na adres: (...). Powyższe potwierdza: oświadczenie złożone w odwołaniu od zaskarżonego orzeczenia, zgodnie z którym od końca 2017 r. Obwiniony nie zamieszkuje już pod adresem (...) oraz zaświadczenie wydane z up. Prezydenta (...) z dnia 4.06.2019 r. (...) – zgodnie, z którym Obwiniony zameldował się na pobyt stały od 27 listopada 2017 r. pod adresem (...).

W ocenie GKO nie ulega zatem wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na naruszenie podstawowych przepisów postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych doszło jednocześnie do naruszenia prawa do obrony (art. 74 uondfp).

Wyrazem gwarancji prawa do obrony jest m.in. obowiązek doręczania Obwinionemu odpisu wniosku o ukaranie (art. 113 ust. 1 uondfp) oraz określenia zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych w zawiadomieniu o terminie rozprawy (art. 121 ust. 3 uondfp).

Nie można się natomiast zgodzić z Obwinionym, że nie otrzymał postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. Z akt sprawy wynika, że co prawda zostało ono wysłane na adres spółki, tj. (...), niemniej ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wynika, że Obwiniony odebrał przedmiotowe postanowienie osobiście. GKO nie znajduje podstaw do podważania autentyczności podpisu widniejącego na potwierdzeniu odbioru postanowienia o wszczęciu

postępowania wyjaśniającego, tym bardziej, że jest podobny do podpisu znajdującego się na odwołaniu. Jeżeli natomiast Obwiniony nadal będzie twierdził, że nie złożył podpisu na tym potwierdzeniu, to może złożyć do organów ścigania (policji lub prokuratury) zawiadomienie o sfałszowaniu jego podpisu – popełnieniu przestępstwa.

W ocenie GKO bez znaczenia pozostaje fakt, zgodnie z którym na podstawie § 25 ust. 4 Umowy zawartej pomiędzy (X) a Beneficjentem z 11 sierpnia 2016 r. „*W przypadku zmiany adresów, o którym mowa w ust. 3, Strony Umowy są zobowiązane do powiadomienia o nowym adresie w formie pisemnej niezwłocznie po dokonaniu zmiany adresu w przeciwnym razie korespondencja przesłana na dotychczasowy adres będzie uważana za skutecznie doręczoną*”. Wskazać bowiem należy, że Obwiniony nie był stroną tej umowy. On reprezentował stronę umowy. W postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych Obwiniony występuje jako osoba fizyczna. W szczególności dlatego postanowienia przedmiotowej umowy, nie wiążą w toku postępowania o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Ponadto zgodnie z art. 183 uondfp w toku postępowania obwiniony i jego obrońca mają obowiązek zawiadomić właściwy organ prowadzący to postępowanie o każdej zmianie adresu zamieszkania lub pracy, a w przypadku przebywania za granicą wskazać adresata do doręczeń w kraju. O obowiązku zawiadomienia o zmianie adresu poucza się odpowiednio w toku postępowania. W przypadku niewykonania obowiązku określonego w ust. 1 doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny. Z przywołanego artykułu wynika więc, że aby obowiązek powyższy zaistniał osoba, w stosunku do której prowadzone jest postępowanie powinna zostać o nim powiadomiona w jednym z pism procesowych np. w postanowieniu o wszczęciu postępowania, i co istotne pismo takie wino być skutecznie doręczone. W realiach niniejszej sprawy nie było takiego skutecznego pouczenia, tym samym brak było podstaw do przyjęcia jego dyspozycji w realiach niższej sprawy. Rekapitulując RKO przy ponownym orzekaniu, w pierwszej kolejności powinna dokonać ustalenia czy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodnego Obwinionego rzeczywiście można uznać, za osobę zobowiązaną lub upoważnioną do działania w imieniu Beneficjenta (...) na dzień wydania ostatecznej decyzji (X) określającej kwotę środków przypadających do zwrotu z dnia 11 maja 2018 r. (...), tj. zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 4a pkt 3 oraz art. 13 pkt 8 uondfp.

Ponadto w przypadku ewentualnie pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie, RKO powinna ustalić, czy Obwinionemu stosownie do brzmienia art. 19 ust. 2 uondfp można przypisać winę w czasie popełnienia zarzucanego naruszenia - czy naruszenia można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie

obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych. Nie można bowiem ponosić odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, na którego zaistnienie nie ma się wpływu.

Jednocześnie RKO powinna dokonać ustalenia z ilu osób składał się Zarząd (...) oraz czy w składzie organu uprawnionego do reprezentowania (...) były braki - zgodnie bowiem ze sposobem reprezentacji powyższej spółki w przypadku zarządu jednoosobowego do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki uprawniony był prezes zarządu samodzielnie, a w przypadku zarządu wieloosobowego – prezes zarządu samodzielnie bądź dwóch członków zarządu łącznie.

Dodatkowo RKO powinna dokonać ustalenia czy w warunkach przedmiotowej sprawy podjęte zostały działania o których mowa w art. 42 §1 k.c. zgodnie z którym *„Jeżeli osoba prawna nie może być reprezentowana lub prowadzić swoich spraw ze względu na brak organu albo brak w składzie organu uprawnionego do jej reprezentowania, sąd ustanawia dla niej kuratora. Kurator podlega nadzorowi sądu, który go ustanowił”* oraz czy fakt ten ma znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W związku z powyższym Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.